Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
PAOLA MENGOZZIJA,
predstavljeni 20. marca 2012 [1]

Zadeva C-42/11

João Pedro Lopes Da Silva Jorge
(Predlog za sprejetje predhodne odločbe,

ki ga je vložilo Cour d'appel d'Amiens (Francija))

„Policijsko in pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah — Okvirni sklep o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami — Zakonodaja države članice, ki predvideva možnost zavrnitve izvršitve evropskega naloga za prijetje samo za zahtevane osebe, ki so državljani navedene države — Diskriminacija na podlagi državljanstva“

1. Ta predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Cour d'appel d'Amiens (Francija), Sodišču ponuja novo priložnost za razlago člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa Sveta z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (2002/584/PNZ) [2]. Sodišče je zlasti zaprošeno, naj natančneje pojasni svojo sodno prakso in pretehta med diskrecijsko pravico, ki mora biti priznana državam članicam, kadar uporabljajo ta okvirni sklep, in obsegom jamstev, ki morajo biti dana državljanom Evropske unije, kadar so predmet evropskega naloga za prijetje zaradi izvršitve zaporne kazni.

I – Pravni okvir

A – *Mednarodno pravo*

2. Člen 2(1) Konvencije o transferju obsojenih oseb, podpisane 21. marca 1983 v Strasbourgu, katere pogodbenice so vse države članice Evropske unije, določa, da „[d]ržave pogodbenice prevzamejo obveznost, da bodo pod pogoji iz te konvencije med seboj kar najbolj sodelovale glede vprašanj v zvezi s transferjem obsojenih oseb“.

3. Člen 3(1)(a) Konvencije o transferju obsojenih oseb določa:

„Po tej konvenciji je transfer mogoč samo pod naslednjimi pogoji:

a. obsojena oseba mora biti državljan države, v kateri naj bi prestajal kazen“.

4. Člen 3(4) Konvencije o transferju obsojenih oseb določa, da lahko „[v]saka država […] kadarkoli v izjavi, naslovljeni na generalnega sekretarja Sveta Evrope, sama določi pojem državljana za potrebe te konvencije“.

1 — Jezik izvirnika: francoščina.

2 — UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 34.

B – *Pravo Unije*

1. Okvirni sklep 2002/584

5. Člen 1 Okvirnega sklepa 2002/584 določa opredelitev evropskega naloga za prijetje in obveznost njegove izvršitve:

„1. Evropski nalog za prijetje je sodna odločba, ki jo izda država članica z namenom prijetja in predaje zahtevane osebe s strani druge države članice z namenom uvesti kazenski postopek ali izvršiti kazen zapora ali ukrep, vezan na odvzem prostosti.

2. Države članice izvršijo vsak evropski nalog za prijetje na osnovi načela medsebojnega priznavanja in v skladu z določbami tega okvirnega sklepa.

3. Ta okvirni sklep ne spreminja obveznosti, ki izhajajo iz spoštovanja temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel iz člena 6 Pogodbe o Evropski uniji."

6. Člen 4 Okvirnega sklepa 2002/584 določa razloge za fakultativno neizvršitev evropskega naloga za prijetje. Točka 6 tega sklepa določa, da „[lahko] [i]zvršitveni pravosodni organ […] zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje, če je […] izdan zaradi izvršitve zaporne kazni ali ukrepa, vezanega na odvzem prostosti, ko se zahtevana oseba nahaja v izvršitveni državi članici ali je državljan ali prebivalec te države, in se ta država zaveže, da bo izvršila kazen ali ukrep v skladu s svojim notranjim pravom".

7. Člen 32 Okvirnega sklepa 2002/584 določa, da bodo „[z]ahteve za izročitev, ki jih države članice prejmejo pred 1. januarjem 2004, […] še naprej urejali obstoječ[i] pravni akti o izročitvi. Zahteve, ki jih bodo države članice prejele po tem datumu, bodo urejala pravila, ki jih bodo sprejele države članice na podlagi tega okvirnega sklepa. Vendar lahko vsaka država članica, potem ko bo Svet sprejel ta okvirni sklep, v izjavi navede, da bo kot izvršitvena država članica obravnavala zahteve v zvezi z dejanji, storjenimi pred datumom, ki ga bo določila, v skladu z metodami izročitve, ki se uporablja do 1. januarja 2004 […]".

8. V izjavi Francoske republike na podlagi člena 32 je določeno:

„Francija v skladu s členom 32 Okvirnega sklepa o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami izjavlja, da bo kot izvršitvena država članica zahteve v zvezi z dejanji, storjenimi pred 1. novembrom 1993, obravnavala v skladu s sistemom predaje, ki je bil v uporabi pred 1. januarjem 2004 […]."

2. Okvirni sklep Sveta 2008/909/PNZ

9. Okvirni sklep Sveta 2008/909/PNZ z dne 27. novembra 2008 o uporabi načela vzajemnega priznavanja sodb v kazenskih zadevah, s katerimi so izrečene zaporne kazni ali ukrepi, ki vključujejo odvzem prostosti, za namen njihovega izvrševanja v Evropski uniji[3] vzpostavlja sistem, katerega cilj je omogočiti izvršitev kazni v drugi državi članici kot državi, ki je izdala kazensko sodbo, da bi se zagotovila boljša socialna rehabilitacija obsojene osebe.

10. Člen 3(1) Okvirnega sklepa 2008/909 določa, da je „[n]amen tega okvirnega sklepa […] določiti pravila, na podlagi katerih država članica […] zaradi lažje socialne rehabilitacije obsojene osebe prizna sodbo in izvrši kazensko sankcijo".

3 — UL L 327, str. 27.

11. Člen 28(1) Okvirnega sklepa 2008/909 določa, da „[z]aprosila, prejeta pred 5. decembrom 2011, še naprej urejajo obstoječi pravni instrumenti o premestitvi obsojenih oseb. Zaprosila, prejeta po tem datumu, pa se obravnavajo v skladu s pravili, ki jih države članice sprejmejo na podlagi tega okvirnega sklepa“.

C – *Nacionalno pravo*

12. Člen 695-24 francoskega zakonika o kazenskem postopku določa razloge, iz katerih je mogoče odkloniti izvršitev evropskega naloga za prijetje. Določa tudi, da je mogoče „izvršitev evropskega naloga za prijetje odkloniti:

[…]

2. če ima oseba, zahtevana zaradi izvršitve zaporne kazni ali ukrepa, vezanega na odvzem prostosti, francosko državljanstvo in če se pristojni francoski organi zavežejo, da bodo to kazen izvršili.“

II – Spor v postopku v glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

13. Portugalsko kazensko sodišče je 14. septembra 2006 izdalo evropski nalog za prijetje obtoženca v postopku v glavni stvari J. P. Lopesa Da Silve Jorgeja, portugalskega državljana, in sicer zaradi izvršitve zaporne kazni petih let, izrečene leta 2003 za kazniva dejanja, storjena v letu 2002. Po tem datumu se je J. P. Lopes Da Silva Jorge preselil v Francijo.

14. Iz predloga za sprejetje predhodne odločbe je razvidno, da je J. P. Lopes Da Silva Jorge od 11. julija 2009 poročen s francosko državljanko, s katero prebiva na francoskem ozemlju. Od 3. februarja 2008 je zaposlen za nedoločen čas pri neki francoski družbi kot voznik tovornjaka v regionalnem prometu.

15. J. P. Lopes Da Silva Jorge se je 19. maja 2010 po telefonskem pozivu zglasil pri francoskih policijskih organih. Ob tej priložnosti je bil seznanjen z evropskim nalogom za prijetje, ki je bil izdan zoper njega, in z zahtevo za predajo zaradi izvršitve kazni, ki so jo izrekle portugalske oblasti. Državni tožilec pri Cour d'appel d'Amiens je 20. maja 2010 pri predložitvenem sodišču vložil zahtevo za predajo J. P. Lopesa Da Silve Jorgeja portugalskim oblastem.

16. V okviru postopka v glavni stvari je državni tožilec v bistvu poudaril, da so portugalske oblasti pri izdaji evropskega naloga za prijetje spoštovale pravne zahteve in da se ne uporabi noben obvezen ali fakultativen razlog za zavrnitev izvršitve, predpisan s francoskim zakonikom o kazenskem postopku. Državni tožilec je, ko mu je bilo predlagano, naj se opredeli v zvezi z vplivom sodbe Sodišča v zadevi Wolzenburg [4], poudaril, da je razlog iz člena 695-24 zakonika o kazenskem postopku, ki se nanaša samo na francoske državljane, v skladu s členom 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 fakultativen, čeprav bi se J. P. Lopes Da Silva Jorge v skladu s priporočili Sodišča lahko skliceval na francosko zakonodajo, ki določa pogoje, pod katerimi lahko pristojni organ zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje, in bi se torej skliceval na navedeni člen. Tako bi bilo mogoče člen 695-24 zakonika o kazenskem postopku uporabiti samo, če bi bila izpolnjena pogoja, da bi bil evropski nalog za prijetje izdan zoper francoskega državljana in da bi se pristojni francoski organi zavezali, da bodo sami izvršili kazen. Državni tožilec zato predlaga izročitev J. P. Lopesa Da Silve Jorgeja portugalskim oblastem.

17. J. P. Lopes Da Silva Jorge je, nasprotno, med postopkom v glavni stvari izjavil, da ne pristaja na predajo portugalskim organom, in predlagal prestajanje zaporne kazni v Franciji, pri čemer se je, prvič, skliceval na člen 8 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu (v nadaljevanju: EKČP) in nesorazmerno kršitev njegove pravice do

4 — Sodba z dne 6. oktobra 2009 (C-123/08, ZOdl., str. I-9621).

družinskega življenja, ki bi jo pomenila odločitev o predaji portugalskim organom zaradi izvršitve evropskega naloga za prijetje. Drugič, skliceval se je na zgoraj navedeno sodbo Wolzenburg in na okoliščino, da francosko pravo omogoča zavrnitev predaje samo francoskih državljanov, ter podvomil o skladnosti člena 695-24 zakonika o kazenskem postopku s členom 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 in, širše, z načelom prepovedi diskriminacije, kot je določeno v členu 18 PDEU[5].

18. Chambre de l'instruction pri Cour d'appel d'Amiens je zaradi težav, povezanih z razlago prava Unije, torej prekinilo odločanje in s predložitveno odločbo, ki je v sodno tajništvo Sodišča prispela 31. januarja 2011, temu v predhodno odločanje na podlagi člena 267 PDEU predložilo ti vprašanji:

„1. Ali načelo prepovedi diskriminacije iz člena [18 PDEU] nasprotuje nacionalni zakonodaji, kot je člen 695-24 zakonika o kazenskem postopku, ki predvideva možnost zavrnitve izvršitve evropskega naloga za prijetje, izdanega zaradi izvršitve zaporne kazni, samo če ima zahtevana oseba francosko državljanstvo in če se pristojni francoski organi zavežejo, da bodo to kazen izvršili?

2. Ali je načelo uveljavitve razloga za zavrnitev izvršitve v notranjem pravu v smislu člena 4[,točka 6,] Okvirnega sklepa [2002/584] prepuščeno prosti presoji držav članic ali pa gre za obveznost in, zlasti, ali lahko država članica sprejme ukrep, ki je diskriminatoren na podlagi državljanstva?“

III – Postopek pred Sodiščem

19. J. P. Lopes Da Silva Jorge, češka, nemška, francoska, nizozemska, avstrijska in poljska vlada ter Evropska komisija so Sodišču predložili pisna stališča.

20. Na obravnavi 31. januarja 2012 so ustna stališča podali obtoženec v postopku v glavni stvari, nemška, francoska, nizozemska in poljska vlada ter Komisija.

IV – Pravna analiza

21. Zaradi logičnosti in po nekaj uvodnih pripombah bom začel analizo z drugim vprašanjem za predhodno odločanje.

A – *Uvodne pripombe*

1. Pristojnost Sodišča za predhodno odločanje

22. Francoska republika je podala izjavo na podlagi nekdanjega člena 35(2) EU, s katero je sprejela pristojnost Sodišča za predhodno odločanje pod pogoji, določenimi v nekdanjem členu 35(2)(b) EU[6]. Poleg tega v skladu s členom 10(1) Protokola [št. 36] o prehodni ureditvi, ki je priložen PDEU, pristojnosti Sodišča na podlagi nekdanjega naslova VI Pogodbe EU v zvezi z akti Unije, sprejetimi pred začetkom veljavnosti Lizbonske pogodbe, ostanejo nespremenjene, čeprav so bile priznane na podlagi nekdanjega člena 35(2) EU. Sodišče je zato pristojno, da odgovori na vprašanji, ki ju je zastavilo predložitveno sodišče.

5 — Čeprav je v vlogah in predvsem v predlogu za sprejetje predhodne odločbe naveden člen 12 ES, je seveda treba upoštevati, da je mišljen člen 18 PDEU.

6 — Glej podatke v zvezi z izjavami, s katerimi Francoska republika in Republika Madžarska sprejemata pristojnost Sodišča za predhodno odločanje o aktih, določenih v členu 35 Pogodbe o Evropski uniji (UL 2005, C 318, str. 1).

2. Uporaba Okvirnega sklepa 2002/584

23. Čeprav člen 32 Okvirnega sklepa 2002/584 omogoča izvršitvenim državam članicam, da še naprej uporabljajo sistem izročitve, ki se je uporabljal do 1. januarja 2004, je iz izjave Francoske republike razvidno, da si je ta pridržala to možnost le za dejanja, storjena do 1. novembra 1993. Zato je treba v okoliščinah, kakršne so te v postopku v glavni stvari, v katerih so se očitana dejanja, ki so bila podlaga za zahtevo, zgodila leta 2002, in če je bila zahteva za izvršitev evropskega naloga za prijetje izdana po 1. januarju 2004, uporabiti sistem, ki je vzpostavljen z Okvirnim sklepom 2002/584.

24. Kljub temu pa se je treba vprašati o vplivu Okvirnega sklepa 2008/909 na spor o glavni stvari. Namen tega okvirnega sklepa, sprejetega 27. novembra 2008, je določiti pravila, na podlagi katerih država članica zaradi lažje socialne rehabilitacije obsojene osebe prizna sodbo in izvrši kazensko sankcijo[7]. Rok za uveljavitev tega okvirnega sklepa za države članice je bil določen za 5. december 2011[8]. Potek tega roka med postopkom predhodnega odločanja pa nikakor ne vpliva neposredno na obravnavani primer. Člen 28 navedenega okvirnega sklepa namreč določa, da zaprosila, prejeta pred 5. decembrom 2011, še naprej urejajo obstoječi pravni instrumenti o premestitvi obsojenih oseb. Ker so francoski organi prejeli zahtevo za izvršitev evropskega naloga za prijetje pred 5. decembrom 2011, je treba položaj obtoženca v postopku v glavni stvari, ker Francoska republika ni podala izjave v nasprotnem smislu, preučiti na podlagi Okvirnega sklepa 2002/584.

B – *Diskrecijska pravica, priznana državam članicam v zvezi z izvajanjem člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584*

25. Predložitveno sodišče želi z drugim vprašanjem, postavljenim Sodišču, v bistvu ugotoviti, ali morajo države članice v svojem notranjem pravnem redu upoštevati relativni razlog za neizvršitev iz člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 in, če je odgovor pritrdilen, ali morajo to storiti v vseh primerih iz te točke, namreč za svoje državljane in državljane drugih držav članic, ki prebivajo ali se nahajajo na njihovem ozemlju.

26. Menim, da manj težav povzroča besedilo zadevne določbe kot pa oklevanje sodne prakse, ki je lahko bila podlaga za divergentno razlago. Zato bom pred začetkom presoje diskrecijske pravice držav članic v smislu sodne prakse Sodišča najprej obravnaval besedilo člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/548 in njegovo splošno sistematiko.

27. Vendar bi želel v uvodu navesti več pripomb, ki se mi zdijo nujne za boljše razumevanje tega primera in njegovih izzivov. Zato je bistveno spomniti, da člen 1(3) Okvirnega sklepa 2002/584 določa, da ta „ne spreminja obveznosti, ki izhajajo iz spoštovanja temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel“ prava Unije.

28. Napotitev na temeljne pravice in načela, izvedena v členu 1(3) Okvirnega sklepa 2002/548, mora delovati kot varovalka. Na področju, ki ga obsega navedeni okvirni sklep, in – širše – na področju policijskega in pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah ni mogoče uporabiti načela medsebojnega priznavanja, ki pomeni bistvo mehanizma evropskega naloga za prijetje, enako kot pri priznanju univerzitetne diplome ali vozniškega dovoljenja, ki sta izdana v drugi državi članici. Poleg tega ni več vprašanja, ali države članice prispevajo k vzpostavitvi območja svobode, varnosti in pravice, kar bi povzročilo nespoštovanje temeljnih pravic oseb, katerih vedenje je lahko pomenilo grožnjo za svobodo, varnost ali pravico. Načelo medsebojnega priznavanja, zlasti kadar je njegov namen uporaba v zvezi z evropskim nalogom za prijetje, izdanim za izvršitev kazni, kakršna je ta v postopku v glavni

7 — Glej člen 3 Okvirnega sklepa 2008/909.

8 — Glej člen 29 Okvirnega sklepa 2008/909. Francoska republika ni upoštevala roka, saj se o zakonskem osnutku za prenos Okvirnega sklepa 2008/909 v francoski pravni red še vedno – ob predstavitvi sklepnih predlogov v tej zadevi – razpravlja v parlamentu (glej predlog zakona o različnih določbah s področja kazenskega materialnega prava in kazenskega postopka v zvezi z izvedbo mednarodnih zavez Francije, vložen v senatu 11. januarja 2012).

stvari, ne more biti samodejno uporabljeno, temveč ga je, nasprotno, treba upoštevati v okviru osebnih, človeških okoliščin posamezne situacije, ki so podlaga vsake zahteve za izvršitev evropskega naloga za prijetje. Tako mora biti pri uporabi načela medsebojnega priznavanja v smislu navedenega okvirnega sklepa vodilo nacionalnega zakonodajalca, kadar prenaša akte prava Unije, in nacionalnih pravosodnih organov, kadar uporabljajo prerogative, ki so jim bile zaupane s pravom Unije, ter tudi vodilo Sodišča, kadar mu je predloženo vprašanje razlage določb Okvirnega sklepa 2002/584, varstvo temeljnih pravic, zlasti tistih o spoštovanju dostojanstva obsojene osebe [9], namen člena 1(3) Okvirnega sklepa 2002/584 pa je, da jih na to opozarja. Prosti pretok kazenskih sodb mora biti zagotovljen – vendar, odvisno od primera, tudi omejen – ob spoštovanju najvišjega načela, to je varstva človekovega dostojanstva, ki je temelj varstva temeljnih pravic v pravu Unije.

29. Predlagam, da se pri nadaljevanju presoje vedno pomisli na ta humanistični pristop k načelu medsebojnega priznavanja.

1. Besedna in teleološka razlaga

30. V uvodu je treba spomniti, da okvirni sklep kot pravni akt Unije v skladu z nekdanjim členom 34(2)(b) EU zavezuje države članice „glede cilja, ki ga je treba doseči, nacionalnim organom pa prepušča […] izbiro oblike in metod“.

31. Natančneje, člena 3 in 4 Okvirnega sklepa 2002/584 določata razloge za neizvršitev evropskega naloga za prijetje, naslovljenega na pravosodne organe izvršitvene države. Ti razlogi so v navedeni določbi našteti taksativno, da ne bi bilo ogroženo samo načelo predaje, nanašajo pa se na obvezno in fakultativno neizvršitev. Iz naslova člena 4 („Razlogi za fakultativno neizvršitev evropskega naloga za prijetje“) je namreč razvidno, da niso razlogi tisti, ki bi jih lahko države članice fakultativno uporabile, temveč da je izvršitev evropskega naloga za prijetje prepuščena presoji nacionalnih pravosodnih organov [10].

32. Besedilo člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584, presojano posamezno glede na druge točke, ki jih vsebuje, določa, da lahko izvršitveni pravosodni organ zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje, če je ta izdan za izvršitev kazni, ko se zahtevana oseba nahaja v izvršitveni državi članici ali je državljan ali prebivalec te države, in se ta država zaveže, da bo izvršila kazen v skladu s svojim notranjim pravom.

33. Člen 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584, če se bere ob upoštevanju nekdanjega člena 34 EU, torej od držav članic zahteva, da v okviru svojega pravosodnega sistema uporabijo razlog za neizvršitev, ki ga določa, v vseh njegovih pojavnih oblikah. Menim, da ni treba pripisati bistvenega pomena uporabi veznika „ali“ v besedilu navedene točke. Seveda je – kot so nekatere od strank pojasnile na obravnavi – v večini jezikovnih različic uporabljen navedeni veznik [11], v nemški različici pa je, na primer, za določitev kategorij oseb, ki so upravičene do uveljavljanja razloga za neizvršitev iz člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584, uporabljen veznik „und“ (in). Ta argument vsekakor ocenjujem vsaj kot šibek, če ne kot neupošteven, tako kot bi bilo neumestno v francoski različici člena 4, točka 6, uporabiti veznik „in“. Tveganje bi bilo v tem, da bi se razvila absurdna argumentacija, po kateri bi lahko bil do tega razloga upravičen samo državljan izvršitvene države članice, ki se v njej tudi nahaja in prebiva.

9 — Človekovo dostojanstvo je prva od temeljnih pravic, določenih z Listino Evropske unije o temeljnih pravicah (glej člen 1 navedene listine).

10 — Besedilo je jasno v drugih jezikovnih različicah: tu opozarjam na naslov člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 v španski („Motivos de no ejecución facultativa de la orden de detención europea“), angleški („Grounds for optional non-execution of the European arrest warrant“), italijanski („Motivi di non esecuzione facoltativa del mandato di arresto europeo“) in portugalski različici („Motivos de não execução facultativa do mandado de detenção europeu“).

11 — To velja med drugim za špansko, angleško, francosko, italijansko in portugalsko različico.

34. Tudi ob domnevi, da države članice niso dolžne uporabiti točke 6 člena 4 Okvirnega sklepa 2002/584, ga je bil francoski zakonodajalec, če se je očitno odločil za njegov prenos v skladu s členom 695-24 zakonika o kazenskem postopku, dolžan uporabiti za vse kategorije oseb, na katere se nanaša. Poleg morebitnih jezikovnih razlik namreč iz cilja, ki mu sledi člen 4, točka 6, navedenega okvirnega sklepa, po mojem mnenju nesporno izhaja, da morajo države članice to točko uveljaviti tako, da morajo biti njihovi pravosodni organi po potrebi sposobni zavrniti izvršitev evropskega naloga za prijetje ne le za svoje državljane, temveč tudi za državljane drugih držav članic, če ti ustrezajo pogojem, določenim z Okvirnim sklepom 2002/584, in to po celostni presoji njihovega posamičnega položaja.

35. Ne zdi se mi – v nasprotju s tem, kar je trdila večina udeležencev v tem postopku – da je tako sklepanje v nasprotju s temeljnim načelom Okvirnega sklepa 2002/584, to je načelom medsebojnega priznavanja. Po mnenju teh strank bi bilo treba razloge za neizvršitev, ki jih določa navedeni okvirni sklep, razlagati še posebej omejujoče, da bi se olajšala predaja v skladu z načelom medsebojnega priznavanja.

36. Res je, da je na podlagi sodne prakse Sodišča v to načelo, „na katerem temelji struktura Okvirnega sklepa 2002/584, na podlagi člena 1(2) navedenega okvirnega sklepa vključeno tudi, da so države članice načeloma zavezane k izvršitvi vsakega evropskega naloga za prijetje“ [12]. Vendar pripominjam, da je zakonodajalec Unije kljub velikemu pomenu, ki ga ima načelo medsebojnega priznavanja v Okvirnem sklepu, predvidel razloge za neizvršitev. Določeni so taksativno, kar zagotavlja, da kot načelo velja izvršitev evropskih nalogov za prijetje. Natančneje, cilj člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 je, da se zahtevani osebi po prestani kazni omogočijo boljše možnosti za ponovno vključitev v družbo [13]. Zakonodajalec Unije s tem načela medsebojnega priznavanja, kot je izvedeno z Okvirnim sklepom 2002/584 – naj bo še tako pomembno – ni določil kot absolutnega. Opozarjanje na temeljne pravice, ki je vsebovano v členu 1(3) Okvirnega sklepa 2002/584, je – kot sem omenil že v uvodu – gotovo izraz tega. Člen 4, točka 6 navedenega okvirnega sklepa se tako pokaže kot jasen izraz volje zakonodajalca Unije, da – odvisno od primera – pristojnim pravosodnim organom da možnost za uskladitev s tem načelom, ko morajo hkrati zavarovati tako utemeljen izziv, kot je uspešna ponovna vključitev obsojene osebe v družbo.

37. Ta cilj ponovne vključitve ni samo v osebnem interesu obsojene osebe. Uspešna ponovna vključitev v družbo, v okolje, ki je navedeni osebi poznano, je za družbo, ki je bistvenega pomena za obstoj te osebe, tudi dodatno zagotovilo, da bodo možnosti za ponovitev deviantnega ravnanja manjše. Pomen, ki ga temu namenja zakonodajalec Unije, je bil tako izrecno potrjen z Okvirnim sklepom 2008/909, katerega cilj je v skladu z njegovim členom 3(1) „lažj[a] socialn[a] rehabilitacij[a] obsojene osebe“.

38. Sodišče je poudarilo, da „čeprav je namen […] člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 […] omogočiti, da se kot posebej pomembna izpostavi možnost, da se zahtevani osebi po prestani kazni, na katero je bila obsojena, omogočijo boljše možnosti za ponovno vključitev v družbo […], pa ta cilj, pa naj bo še tako pomemben, ne more izključiti, da države članice pri izvajanju tega okvirnega sklepa omejijo, v smislu, določenem s temeljnim pravilom iz člena 1(2) tega okvirnega sklepa, primere, v katerih bi moralo biti mogoče zavrniti prijetje osebe, ki spada na področje uporabe navedenega člena 4, točka 6“ [14]. S tem je samo spomnilo, da opozarjanje na člen 4, točka 6, ne pomeni, da je obsojeni osebi dana brezpogojna pravica za prestajanje kazni na ozemlju izvršitvene države članice in da je bila v obravnavanem primeru uporaba nacionalne zakonodaje, ki pogojuje pravico do fakultativnega razloga za neizvršitev za državljane drugih držav članic s trajanjem zakonitega

12 — Zgoraj navedena sodba Wolzenburg (točka 57).

13 — *Idem* (točka 67).

14 — *Idem* (točka 62).

prebivanja pet let, skladna z navedenim okvirnim sklepom. Sodišče je torej zavzelo stališče glede uporabe zakonodaje v določeni situaciji, ki omejuje primere – ne da bi jih izključevala – v katerih je mogoče zavrniti izvršitev evropskega naloga za prijetje. Sicer pa se bom pozneje ponovno posvetil previdnosti, s katero je treba uporabljati obstoječo sodno prakso Sodišča [15].

39. V nasprotju s tem, kar je trdila francoska vlada, pri razumevanju člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584, ki ga predlagam, ne gre za to, da bi priznali nekaznovanost zahtevane osebe ali vzbudili dvom o načelu medsebojnega priznavanja, saj lahko namreč izvršitvena država članica zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje samo ob izrecnem pogoju, da se zaveže, da bo izvršila kazen na svojem ozemlju, ne da bi kadarkoli podvomila o odločbi, s katero je bila ta izrečena. Tako je popolnoma ohranjena logika medsebojnega priznavanja sodnih odločb, čeprav zahtevana oseba prestane kazen v izvršitveni, in ne v odreditveni državi članici. Razlaga, za katero predlagam, da jo Sodišče uporabi za člen 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584, se mi torej ne zdi nasprotna niti njegovi splošni sistematiki niti ciljem, ki jim sledi.

40. Nazadnje, izraziti želim pomislek, da bi razlaga člena 4, točka 6, navedenega okvirnega sklepa, ki bi omogočala, da bi nacionalno zakonodajo – ki vse državljane Unije, ki se nahajajo ali živijo na ozemlju države članice, brez kakršne koli izjeme izključuje iz morebitne pravice do fakultativnega razloga za neizvršitev samo zato, ker nimajo državljanstva navedene države članice – šteli za skladno s tem členom, zelo omejila veliko število pravic in temeljnih pravnih načel, katerih spoštovanje je naloženo s členom 1(3) Okvirnega sklepa 2002/584, in bi bila tako sama težko skladna z zahtevami iz tega člena.

2. Diskrecijska pravica držav članic in področje *ratione personae* člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584

41. Sodišče je v zgoraj navedeni sodbi Wolzenburg priznalo, da imajo „[d]ržave članice […] pri izvajanju člena 4 Okvirnega sklepa 2002/584 in zlasti njegovega člena 6 […] nujno nekaj diskrecijske pravice“ [16]. Vendar nikakor ne menim, da je s tem mišljeno kaj drugega kot diskrecijska pravica, ki je s Pogodbo priznana državam članicam v zvezi z določitvijo oblike in metod izvajanja okvirnih sklepov. V vsakem primeru pa je treba to diskrecijsko pravico izvrševati ob spoštovanju prava Unije [17].

42. Sodišče je že bilo pozvano k razlagi člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa, zainteresirane stranke, ki so vložile stališča v okviru tega postopka, pa so obširno navajale sodbi Kozłowski [18] in Wolzenburg, ki sta bili izrečeni na tem področju. Večina navedenih strank je točko 58 sodbe Wolzenburg razumela tako, da je Sodišče potrdilo pravico nacionalnega zakonodajalca za uveljavitev različnih razlogov iz člena 4 Okvirnega sklepa 2002/584. V tej točki sodbe Wolzenburg je Sodišče potrdilo, „da nacionalni zakonodajalec, ki se na podlagi možnosti, ki mu jih daje člen 4 navedenega okvirnega sklepa, odloči omejiti primere, v katerih lahko njegov izvršitveni pravosodni organ odkloni predajo zahtevane osebe, le okrepi sistem predaje, vzpostavljen s tem okvirnim sklepom v prid območja svobode, varnosti in pravice“.

43. Vendar ne smemo pozabiti, da je bil položaj glede nacionalnega prava v okviru zadeve Wolzenburg zelo drugačen, saj se je moralo Sodišče izreči o zakonodaji, s katero je bil učinkovito izveden člen 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584, ne samo glede državljanov izvršitvene države, temveč tudi glede državljanov drugih držav članic. Gre za bistveno razliko z obravnavano zadevo, pri kateri je zato potrebna velika previdnost, saj se je treba zgledovati po navedbah Sodišča v sodbah, izdanih na tem

15 — Glej točko 43 teh sklepnih predlogov.

16 — Zgoraj navedena sodba Wolzenburg (točka 61).

17 — *Idem* (točka 45).

18 — Sodba z dne 17. julija 2008 v zadevi Kozłowski (C-66/08, ZOdl., str. I-6041).

področju – in zlasti po sodbi Wolzenburg – ki jih ni mogoče *ipso facto* uporabiti v primeru države članice, katere zakonodaja predvideva ugodnost iz člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 samo za svoje državljane. To točko 58 je torej treba razlagati ob upoštevanju posebnega notranjega okvira, na katerega se je nanašala.

44. Nauk iz te točke je, da Okvirni sklep 2002/584 od držav članic ne zahteva brezpogojnega priznavanja pravice državljanom drugih držav članic, ki prebivajo ali se nahajajo na njihovem ozemlju, da se zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje, ki se nanaša na njih. Diskrecijska pravica, priznana državam članicam, ki je tudi predmet te sodbe, se vsekakor lahko izrazi z omejitvami takih primerov [19], zagotovo pa ne s popolno izključitvijo vseh državljanov drugih držav iz pravice do fakultativnega razloga za neizvršitev iz člena 4, točka 6, navedenega okvirnega sklepa. Jasno je, da Okvirni sklep 2002/584 zavezuje države članice, da predvidijo, da morajo njihovi pravosodni organi vsako posamično situacijo celostno presoditi, če bi se od navedenih organov zahtevalo, naj ne ukrepajo na podlagi evropskega naloga za prijetje, izdanega zaradi izvršitve kazni zoper državljana izvršitvene države članice, osebo, ki se v njej nahaja, ali osebo, ki v njej prebiva [20].

45. Poleg tega iz sodne prakse Sodišča povsem jasno izhaja, da to področja *ratione personae* člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 ne pojmuje, kot da se nanaša, po potrebi, bodisi na državljane izvršitvene države članice bodisi na državljane drugih držav članic, ki prebivajo ali se nahajajo na njenem ozemlju, temveč na oboje. Sodišče je namreč v točki 34 zgoraj navedene sodbe Kozłowski potrdilo, da je „v skladu s členom 4, točka 6, Okvirnega sklepa [2002/584] področje uporabe tega razloga za fakultativno neizvršitev omejeno na osebe, ki se, če niso državljani izvršitvene države članice, tam ‚nahaja[jo]‘ ali ‚prebiva[jo]‘“.

46. Iz zgoraj navedenih razlogov Sodišču predlagam, naj na drugo vprašanje za predhodno odločanje odgovori, da morajo države članice brez poseganja v izvajanje diskrecijske pravice, ki jo uživajo pri spoštovanju prava Unije glede določitve pogojev za uporabo razloga za neizvršitev iz člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 za državljane drugih držav članic, ki prebivajo ali se nahajajo na njihovem ozemlju, točko 6 tega člena 4 uporabiti tako, da je izvršilnim sodnim organom omogočeno zavrniti izvršitev evropskega naloga za prijetje, izdanega zaradi izvršitve kazni zoper svoje državljane in državljane drugih držav članic, ki se nahajajo ali prebivajo na njihovem ozemlju, pri čemer mora biti navedenim organom omogočeno, da uporabijo to možnost ob upoštevanju okoliščin vsakega posameznega primera.

C – *Prvo vprašanje*

47. Menim, da odgovor na prej preučevano vprašanje zadostuje za to, da predložitveno sodišče dobi koristno razlago. Vendar bo Sodišče, čeprav bi razsodilo, da na podlagi samega Okvirnega sklepa 2002/584 države članice niso dolžne izvesti člena 4, točka 6, navedenega okvirnega sklepa za svoje državljane in državljane drugih držav članic, ki se nahajajo ali prebivajo na njenem ozemlju, in bi sklenilo, da je Francoska republika uporabila svojo diskrecijsko pravico povsem v skladu z Okvirnim sklepom 2002/584, moralo zavzeti stališče glede tega, ali načelo prepovedi diskriminacije nasprotuje nacionalni zakonodaji, kot je ta v postopku v glavni stvari.

19 — Sodišče je sicer sklenilo, da je nizozemska zakonodaja, ki brezpogojno predvideva ugodnost iz člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 samo za nizozemske državljane, medtem ko jo za državljane drugih držav članic pogojuje s tem, da so na nizozemskem ozemlju neprekinjeno zakonito prebivali vsaj pet let, skladna s pravom Unije.

20 — V uvodni izjavi 8 Okvirnega sklepa 2002/584 je zagovarjan tak pristop, s tem da je navedeno, da „[morajo biti] [o]dločitve o izvršitvi evropskega naloga za prijetje […] pod zadostnim nadzorom, kar pomeni, da bo pravosodni organ države članice, kjer bodo zahtevano osebo prijeli, moral odločiti o njeni predaji“.

48. Poudariti je treba, prvič, da je obtoženec v postopku v glavni stvari s tem, da se je napotil na francosko ozemlje, kjer prebiva in kjer si je ustvaril družinsko življenje, uporabil svobodo gibanja. Države članice pri izvajanju okvirnih sklepov ne smejo kršiti prava Unije, zlasti določb o priznavanju svoboščine vsem državljanom Unije, da se prosto gibljejo in bivajo na ozemlju držav članic [21]. Tako je Sodišče že razsodilo, da se lahko državljan države članice, ki zakonito prebiva v drugi državi članici, sklicuje na načelo prepovedi diskriminacije zoper nacionalni predpis, ki določa pogoje, pod katerimi lahko pristojni pravosodni organ zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje, izdanega zaradi izvršitve zaporne kazni [22]. To mora *a fortiori* veljati glede francoske zakonodaje iz postopka v glavni stvari, ki vse državljane Unije, razen francoskih, izključuje iz pravice do razloga za neizvršitev iz člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584. Zato je treba šteti, da se obtoženec iz postopka v glavni stvari lahko upravičeno sklicuje na člen 18 PDEU zoper navedeno zakonodajo. Ugotoviti je torej treba, ali člen 695-24 zakonika o kazenskem postopku vsebuje diskriminacijo na podlagi državljanstva.

49. Iz ponavljajoče sodne prakse Sodišča je razvidno, da načelo prepovedi diskriminacije zahteva, da se primerljivi položaji ne obravnavajo različno in da se različni položaji ne obravnavajo enako, razen če je tako obravnavanje objektivno utemeljeno [23].

50. Iz francoske zakonodaje očitno izhaja, da so državljani drugih držav članic drugače obravnavani kot francoski državljani. Trditve nekaterih vlad, v katerih je navedeno, da državljani v takem primeru niso v primerljivem položaju z državljani drugih držav članic, namreč ni mogoče sprejeti. Te vlade so vztrajale pri razliki v značilnostih vezi, ki povezuje državljana z njegovo državo, v primerjavi z vezjo, ki povezuje državljana Unije z državo, v kateri prebiva, vendar ni njen državljan. Tako bi, na primer, vsak francoski državljan imel nujno zelo močno vez – zaznamovano z državljanstvom – s francosko družbo, kar bi upravičevalo, da si Francoska republika samo zanj prizadeva izvršiti kazen, ki jo je izrekla druga država članica Unije, na svojem ozemlju. Izraziti želim pomislek, da pravo Unije, če bi se zaustavili pri taki argumentaciji, gotovo ne bi doživelo tako izjemnega razvoja, kot ga je doživelo do danes. Take razprave smo že povsem presegli.

51. Tako si je mogoče zlahka zamisliti, da se neka država članica želi zaščititi z jamstvi in zavezati, da izvrši kazen, izrečeno v tujini – kar pomeni za navedeno državo nedvomno veliko odgovornost – le v zvezi z osebami, ki imajo z družbo zadevne države dejansko, trdno in trajno vez. Po drugi strani pa je popolnoma napačno trditi, da lahko imajo samo osebe z državljanstvom te države takšno vez. Obtoženec v postopku v glavni stvari je očitno tak primer. Dejstvo, da danes ni več mogoče neizpodbojno domnevati, da so možnosti za vključitev obsojene osebe v družbo največje samo v državi, katere državljanstvo ima, je posledica svobode gibanja in prebivanja, določene s pravom Unije. Torej je treba šteti, da so s francosko zakonodajo različno obravnavani primerljivi položaji.

52. Tako različno obravnavanje se lahko izkaže za skladno z načelom prepovedi diskriminacije, če je objektivno utemeljeno in sorazmerno s ciljem, ki mu zakonito sledi, torej če ne preseže tega, kar je nujno za dosego tega cilja [24].

53. Francoska vlada je trdila, da je mogoče različno obravnavanje njenih državljanov in državljanov drugih držav članic objektivno pojasniti. Omenila je težavo, povezano s svojim notranjim pravom. Člen 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 namreč določa, da se izvršitvena država članica zaveže, da bo kazen, izrečeno v tujini, izvršila na svojem ozemlju v skladu s svojim notranjim pravom. Veljavno francosko pravo pa Francoski republiki ne bi omogočilo sprejeti take zaveze. Francoska vlada je v zvezi s tem spomnila, da izvršitev sodbe v Franciji, ki je bila izrečena v tujini, odpira pomembna pravna vprašanja, ki niso urejena z Okvirnim sklepom 2002/584, zaradi česar člen 4, točka 6, napotuje

21 — Glej zgoraj navedeno sodbo Wolzenburg (točka 45).

22 — *Idem* (točka 47).

23 — Glej zlasti sodbo z dne 3. maja 2007 v zadevi Advocaten voor de Wereld (C-303/05, ZOdl., str. I-3633, točka 56 in navedena sodna praksa) in zgoraj navedeno sodbo Wolzenburg (točka 62).

24 — Zgoraj navedena sodba Wolzenburg (točka 69).

na notranje pravo držav članic. Pravni sistem izvršitve kazni, izrečenih v tujini, ni enoten in je najpogosteje odvisen od mednarodnih, dvostranskih ali večstranskih konvencij, Francoska republika pa se ne more enostransko odločiti za izvršitev kazni, izrečenih v drugi državi članici, na svojem ozemlju, saj obsojeni osebi ne more zagotoviti, da bo izvršitev njene kazni priznana v državi, ki je izrekla kazen.

54. Zdi se mi, da je mogoče tako argumentacijo ovreči na dva načina, najprej tako, da se zavrne zatrjevana utemeljenost, in nato tako, da se poudari očitna nesorazmernost francoske zakonodaje.

55. V zvezi s težavami, povezanimi s stanjem francoskega notranjega prava, ki jih je navajala francoska vlada, v uvodu opominjam, da je Sodišče redko upoštevalo take argumente.

56. Dalje, pripominjam, da je francoska vlada na obravnavi priznala, da čeprav francosko pravo trenutno ne dopušča izvršitve kazni, ki jo je izrekla druga država članica, zoper osebo, ki ni francoski državljan, je to bolj zaradi zakonodajalčeve razlage člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584, v skladu s katero naj bi ta državam članicam nalagal obveznost enakega obravnavanja svojih državljanov in državljanov drugih držav članic, kot zaradi nepremostljive pravne ovire, ki bi jo pomenilo mednarodno konvencijsko pravo, ki trenutno zavezuje Francosko republiko. V zvezi s tem je Komisija upravičeno poudarila, da je Francoska republika, tako kot vse države članice Unije, pogodbenica Konvencije o transferju obsojenih oseb [25]. V njej je določeno, da je transfer mogoč, če je obsojena oseba državljan države, v kateri naj bi prestajala kazen [26], vendar je v njej tudi določeno, da lahko države pogodbenice same enostransko z izjavo, ki jo lahko podajo kadarkoli, določijo pomen, ki ga želijo dati pojmu „državljan“ v smislu navedene konvencije [27], tako da bi Francoska republika lahko učinkovito razširila pravico do določb navedene konvencije na državljane drugih držav članic [28].

57. Nazadnje, čeprav domnevamo, da so bili pravni vidiki, povezani z izvršitvijo kazni, izrečene v drugi državi članici, urejeni šele po sprejetju Okvirnega sklepa 2008/909, o čemer pa seveda nisem prepričan, ne morem mimo tega, da ne bi poudaril, da je francoski zakonodajalec od 5. decembra 2011, ker v predpisanih rokih ni izvedel navedenega okvirnega sklepa, sam odgovoren za zatrjevano nezadostnost notranjega prava in bi tako, če bi Sodišče upoštevalo trditev o težavah, ki so povzročene s stanjem veljavnega francoskega prava, še naprej imel koristi od lastne malomarnosti. Vendar – in francoska vlada je to priznala na obravnavi – člen 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584 vsebuje spremenljivo sklicevanje na notranje pravo, tako da je – čeprav so zahteve, ki jih izvršitvena država članica prejme pred 5. decembrom 2011, še naprej urejene z Okvirnim sklepom 2002/584 – mogoče prispevke Okvirnega sklepa 2008/909 upoštevati prav zato, ker bi s svojo izvedbo povzročil spremembo in prilagoditev notranjega prava držav članic.

58. Poleg tega je očitno, da zakonodaja, katere rezultat je nedvoumna in jasna izključitev vseh državljanov Unije, ki nimajo francoskega državljanstva, iz pravice do razloga za neizvršitev iz člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584, ni sorazmerna. Pristojne sodne organe sistematično prikrajša za njihovo pravico do presoje posameznih položajev ter odločujoče in neizpodbitno predpostavlja, da pravno ni mogoče začeti izvrševati kazni na francoskem ozemlju. Vendar je iz trditev francoske vlade razvidno, da je položaj bolj zapleten in da je – ker ni mogoče ugotoviti enotnega pravnega okvira za vse primere, na katere lahko naleti izvršitvena država članica – treba za vsak primer posebej določiti pravo,

25 — Glej točko 2 teh sklepnih predlogov.

26 — Glej člen 3(1)(a) Konvencije o transferju obsojenih oseb.

27 — Glej člen 3(4) Konvencije o transferju obsojenih oseb.

28 — Iz analize enostranskih izjav držav pogodbenic Konvencije o transferju obsojenih oseb je razvidno, da je najmanj sedem držav članic Unije razširilo pojem „državljani“ v smislu navedene konvencije na osebe, ki imajo začasno ali stalno prebivališče na ozemlju izvršitvene države članice ali ki so se tam za stalno naselile (Kraljevina Danska, Madžarska, Kraljevina Nizozemska, Portugalska republika, Slovaška republika, Republika Finska in Kraljevina Švedska). Irska in Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska pa predvidevata možnost za razširitev navedenega pojma glede na presojo tesnih vezi, ki povezujejo obsojeno osebo z zadevno državo.

ki se uporabi, saj se lahko spremeni glede na državo, katere državljanstvo ima obsojena oseba. Zakonodaja iz postopka v glavni stvari ni sorazmerna, ker *a priori* iz pravice do navedenega razloga izključuje obsojene osebe, ki bi lahko kljub vsemu ob upoštevanju pravnih pravil, uporabnih za njihovo zahtevo, morda zahtevale izvršitev kazni na francoskem ozemlju.

59. Iz zgoraj navedenih razlogov Sodišču predlagam, naj na prvo vprašanje predložitvenega sodišča odgovori, da načelo prepovedi diskriminacije iz člena 18 PDEU nasprotuje nacionalni zakonodaji, kot je ta iz postopka v glavni stvari, ki predvideva možnost zavrnitve izvršitve evropskega naloga za prijetje, izdanega zaradi izvršitve kazni, samo če ima zahtevana oseba francosko državljanstvo in če se pristojni francoski organi zavežejo, da bodo to kazen izvršili.

D – *Obveznost skladne razlage*

60. V sodbi Pupino je Sodišče razsodilo, da je „načelo skladne razlage obvezno tudi za okvirne sklepe, sprejete v okviru naslova VI Pogodbe o Evropski uniji. Pri uporabi nacionalnega prava mora predložitveno sodišče, ki bo podalo njegovo razlago, to storiti, kolikor je le mogoče, glede na besedilo in namen okvirnega sklepa, zato da bi doseglo v njem določen rezultat in da bi ravnalo tudi v skladu [z nekdanjim] členom 34(2)(b) EU“ [29]. Poleg tega „[o]bveznost nacionalnega sodišča, da se pri razlagi upoštevnih pravil svojega nacionalnega prava sklicuje na vsebino okvirnega sklepa, preneha, če tega nacionalnega prava ni mogoče uporabiti tako, da bi bil dosežen rezultat, skladen s tistim, ki je določen z okvirnim sklepom. Z drugimi besedami, načela skladne razlage se ne more uporabiti kot temelj za razlago nacionalnega prava *contra legem*“ [30].

61. Predložitveno sodišče mora v navedeni zadevi preveriti, ali je skladna razlaga njegovega nacionalnega prava mogoča. Omejil se bom na opozorilo, da bo predložitveno sodišče, če meni, da je takšna razlaga mogoča – na primer s tem, da pojem „francoski državljan“ iz člena 695-24(2) zakonika o kazenskem postopku razlaga tako, da enako zajema enakovredna državljanstva, torej državljanstva drugih držav članic Unije – moralo upoštevati različne cilje, ki jim sledi Okvirni sklep 2002/84, med katerimi je uspeh ponovne vključitve obsojene osebe v družbo, in se bo lahko za celostno presojo vezi med obtožencem v postopku v glavni stvari in francosko družbo za določitev, ali lahko obtoženec zahteva izvršitev kazni na francoskem ozemlju, koristno zgledovalo po načelih, ki jih je postavilo Sodišče v točki 48 sodbe Kozłowski, in trditvi iz točke 76 zgoraj navedene sodbe Wolzenburg.

V – Predlog

62. Glede na vse navedene ugotovitve Sodišču predlagam, naj na vprašanji za predhodno odločanje, ki ju je postavilo Cour d'appel d'Amiens, odgovori:

1. Države članice morajo brez poseganja v izvajanje diskrecijske pravice, ki jo uživajo pri spoštovanju prava Unije glede določitve pogojev za uporabo razloga za neizvršitev iz člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa Sveta z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (2002/584/PNZ) za državljane drugih držav članic, ki prebivajo ali se nahajajo na njihovem ozemlju, uporabiti točko 6 tega člena 4 tako, da je izvršilnim sodnim organom omogočeno zavrniti izvršitev evropskega naloga za prijetje, izdanega zaradi izvršitve kazni zoper svoje državljane in državljane drugih držav članic, ki se nahajajo ali prebivajo na njihovem ozemlju, pri čemer mora biti navedenim organom omogočeno, da uporabijo to možnost ob upoštevanju okoliščin vsakega posameznega primera.

29 — Sodba z dne 16. junija 2005 (C-105/03, ZOdl., str. I-5285, točka 43).

30 — *Idem* (točka 47).

2. Načelo prepovedi diskriminacije iz člena 18 PDEU v vsakem primeru nasprotuje nacionalni zakonodaji, kot je ta iz postopka v glavni stvari, ki predvideva možnost zavrnitve izvršitve evropskega naloga za prijetje, izdanega zaradi izvršitve kazni, samo če ima zahtevana oseba francosko državljanstvo in če se pristojni francoski organi zavežejo, da bodo to kazen izvršili.